

Arrest

nr. 70 442 van 22 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 20 september 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. NOTENBAERT, die loco advocaat R. VAN DE SIJPE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 6 oktober 2010 toe op Belgisch grondgebied en dienden op 7 oktober 2010 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 8 augustus 2011 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen welke luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Rom afkomstig uit Pejë (Kosovo) en bent u in het bezit van de Kosovaarse nationaliteit. Sinds 2007 bent u traditioneel gehuwd met R.(...) V.(...) (O.V. 6.701.097). Na de Kosovaarse oorlog (1998-1999) werd u door de etnisch Albanese bevolking in Kosovo ervan beschuldigd ten tijde van de oorlog hun huizen te hebben geplunderd. Zowel u als uw partner, wanneer jullie zich in het openbaar begaven, werden voortdurend vernederd en beledigd. U werd daarenboven meermaals door onbekende Albanezen geslagen. Wanneer u in februari 2008 na een dag werken op weg was naar huis kreeg u het aan de stok met twee Albanezen. Het was een chaotische dag waarbij auto's in brand werden gestoken en schoten in de lucht werden afgevuurd. De twee Albanezen kwamen op u af en zegden u dat Kosovo hun land was en niet aan u toebehoorde. Één van de twee Albanezen wou u met een staaf op het hoofd slagen. U verdedigde zich en kreeg de staaf op de arm; nadien werd u op uw neus geslagen. U hield aan deze agressiedaad een gebroken arm over. Na het incident werd u door B.(...), familie van uw partner bij wie u sinds uw huwelijk inwoonde te Zahaq (gemeente Pejë), naar het ziekenhuis 'Spitali Xhersi' te Zahaq gebracht voor verzorging. Vandaar werd u overgebracht naar het ziekenhuis van Pejë voor verdere medische zorgen. Na een vijftal dagen werd u uit het ziekenhuis ontslagen en ging u van voormeld incident klacht neerleggen bij UNPROFOR (United Nations Protection Force). Er werd u door UNPROFOR gezegd dat ze de zaak zouden onderzoeken, maar u hoorde niets meer van hen. Ook van twee andere incidenten ging u tevergeefs klacht neerleggen bij de UNPROFOR, wat u ertoe deed besluiten van uw verdere problemen geen melding meer te maken bij hen. Daar de politie uit Albanezen bestaat en u vreesde door hen geslagen te worden, heeft u uw problemen nooit aangebracht bij de Kosovaarse politie. Evenmin besprak u uw problemen met G.(...) T.(...), de Roma-vertegenwoordiger voor de gemeente Pejë. U deed dit niet omdat u weet dat hij niets aan de situatie zou kunnen veranderen. Verder voelde u zich in Kosovo beperkt in uw vrijheid. Zo was het voor u niet mogelijk om na 22u30 nog op straat te komen. Voorts gebeurde het dat wanneer u ging werken voor Albanezen u nadien niet werd betaald voor uw diensten. Ten slotte verkreeg uw dochter in Kosovo wanneer u met haar naar de dokter ging niet de nodige medische zorgen. Daar u niet langer in dergelijke moeilijke omstandigheden wilde leven, en u niet wilde dat uw dochter in dusdanige omgeving zou moeten opgroeien, besloot u Kosovo te ontvluchten. U verliet met uw gezin Kosovo op 4 oktober 2010 en kwam in België aan op 6 oktober 2010, waar u een dag later een asielaanvraag indiende. U wenst niet naar Kosovo terug te keren daar u niet wil dat uw kinderen in dezelfde omstandigheden als u dienen op te groeien.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: de geboorteaktes van uzelf en uw partner V.(...), beide uitgereikt door UNMIK (United Nations Interim Administration Mission in Kosovo) op 27 oktober 2008 te Pejë; een kopie van een medisch attest waaruit uw ziekenhuisopname waarbij u geopereerd werd aan uw arm in februari 2008 in Pejë blijkt; per fax een kopie van de Joegoslavische (Servische) paspoorten van uw vader en moeder; per fax een kopie van de Joegoslavische (Servische) identiteitskaarten van uw vader en moeder; documenten waaruit de aangifte van de geboorte van uw zoon E.(...) op 10 december 2010 te Sint-Niklaas blijkt, uitgereikt op 15 december 2010 door het stadsbestuur van Sint-Niklaas; kopieën van de Belgische identiteitskaarten van uw ooms S.(...) en K.(...) D.(...) en uw neven X.(...) en R.(...) D.(...), en kopieën van de inschrijvingen in het Belgische vreemdelingenregister van uw oom B.(...) en uw neef M.(...) D.(...).

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient gewezen te worden op een aantal vaststellingen die de nodige vraagtekens doen plaatsen bij uw bewering tot aan uw vertrek uit Kosovo in oktober 2010 in de gemeente Pejë te hebben verbleven. Zo verklaarde u in Kosovo nooit problemen gekend te hebben om identiteitsdocumenten te verkrijgen, maar legden u noch uw partner in het kader van jullie asielaanvraag geldige identiteitsdocumenten neer (CGVS I, p. 5). Jullie legden weliswaar beiden een UNMIK-geboorteakte neer, maar na onderzoek is gebleken dat aan deze aktes geen enkele authenticiteitswaarde kan worden toegekend. Zo werd vooreerst het VN-logo op geboorteaktes uitgereikt in Kosovo slechts gebruikt tot 23 januari 2006. Vanaf voormelde datum droegen in Kosovo uitgereikte geboorteaktes de naam en het logo van de Provisional Institutions of Self-Government of Kosovo. De door u neergelegde geboorteaktes, uitgereikt op 27 oktober 2008 te Pejë, dienen aldus het logo van de Provisional Institutions of Self-Government of Kosovo te dragen. Verder ontbreken in de hoofding van de geboorteaktes de diakritische tekens in het Albanees en bestaat het UNMIK-identificatienummer uit tien cijfers, en niet uit

elf cijfers zoals op de door u neergelegde geboorteaktes. Gelet op het feit dat de Kosovaarse overheid in de praktijk sinds 3 november 2008 exclusief bevoegd is voor het uitreiken van identiteitskaarten ontbreekt ook uw verklaring in 2007 in Kosovo over een identiteitskaart van de republiek Kosovo te hebben beschikt alle waarheid (CGVS I, p. 6; CGVS II, p. 10). Daarenboven, indien u over een Kosovaarse identiteitskaart zou hebben beschikt, zou u, gelet op uw verklaringen heel uw leven in de gemeente Pejë te hebben gewoond, terug te vinden zijn in de kiezerslijsten van voormelde gemeente, wat geenszins het geval is. Ook het feit dat zowel uw partner als u geen idee hebben wat Eulex (de 'European Union Rule of Law Mission' die sedert februari 2008 in Kosovo actief is en in april 2009 volledig operationeel werd) is of doet, zet uw bewering tot oktober 2010 in Kosovo te hebben verbleven verder onder druk (CGVS II, p. 8; CGVS partner, p. 18). Bovenstaande vaststellingen zetten daarenboven hoe dan ook uw algemene geloofwaardigheid danig op de helling.

Voorts zijn de door u beweerde veiligheidsproblemen, zo werd u een aantal keer door Albanen geslagen, met als hoogtepunt de agressiedaad in februari 2008 waarbij twee Albanen uw arm braken, zeer moeilijk in overeenstemming te brengen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (CGVS II, p. 4-5). Uit deze informatie blijkt immers dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is na de missie bevestigd door een continue opvolging van de situatie in Kosovo. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie, maar ook erna, met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en in de gemeente Pejë in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo, inclusief de regio Pejë, werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de Roma-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. In dit verband verklaarde u zelf regelmatig om te werken naar de stad Pejë en meerdere omliggende dorpen zoals Pavlan, Petracca en Lapjan te hebben gereisd (CGVS II, p. 6). De RAE-gemeenschappen zijn volledig geïntegreerd in de gemeenschap en verplaatsen zich over het algemeen ook vrij binnen de regio. Verder verklaarde u dat, wanneer u en/of uw partner zich in het openbaar begaven, jullie regelmatig werden uitgescholden en beledigd. Uw partner merkte daarbij op dat zij dergelijke beledigingen van kleins af aan kende. Dergelijke verbale pesterijen zijn op zich evenwel onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Er werd van deze verbale pesterijen nooit klacht neergelegd bij de in Kosovo actieve veiligheidsinstanties.

Hoe dan ook, u haalde onvoldoende feiten of elementen aan waaruit zou blijken dat u in voorkomend geval van geweld geen of onafdoende beroep kon/kan doen op de bescherming en/of hulp van de in Kosovo aanwezige veiligheidsinstanties en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Kosovo voor u een reëel risico zou bestaan op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaarde voor de door u met Albanen gekende problemen drie keer tevergeefs klacht neergelegd te hebben bij UNPROFOR. Er moet echter opgemerkt worden dat UNPROFOR nooit actief geweest is in Kosovo. UNPROFOR was immers hoofdzakelijk actief in het voormalige Joegoslavië (de hedendaagse landen Kroatië, Bosnië-Herzegovina en Macedonië) ten tijde van de Bosnische oorlog. UNPROFOR werd door de Verenigde Naties in het leven geroepen op 21 maart 1992 en in december 1995 werd het mandaat van UNPROFOR volledig beëindigd. Het feit dat u steeds sprak over UNPROFOR en er pas bij confrontatie met de term KFOR (Kosovo Force) een belletje ging rinkelen bij u is op zijn minst bevreemdend te noemen. Uw partner Valbona verklaarde in dit verband dat u trouwens maar één keer, naar aanleiding van het incident waarbij uw arm gebroken werd, naar KFOR bent geweest (CGVS II, p. 8; CGVS partner, p. 17-18). Ernstige twijfels rijzen aldus rond uw verklaringen driemaal tevergeefs klacht neergelegd te hebben bij UNPROFOR/KFOR. Voorts heeft u het nagelaten bij enige andere in Kosovo opererende veiligheidsinstantie melding te maken van de door u gekende problemen. Uw motivatie om geen klacht neer te leggen bij de Kosovaarse politie (KP), met name omdat de Kosovaarse politie bevolkt is door Albanen en agenten toch de kant van de Albanen zouden kiezen, kan niet als een aanvaardbare uitleg worden weerhouden ter rechtvaardiging van uw nalaten klacht neer te leggen. Uw motivatie is gelet op het feit dat u nooit een beroep deed op de Kosovaarse politie vooreerst hypothetisch van aard en geenszins gestoeld op concrete elementen (CGVS II, p. 7-8). Bovendien werken er in de stad Pejë twee Roma voor de Kosovaarse politie waar u

met uw klachten probleemloos heen kon. Ook uw partner heeft voor de door haar in de periode voor jullie huwelijk gekende problemen nooit een beroep gedaan op de in Kosovo opererende veiligheidsinstanties (CGVS partner, p. 14, 17-18). In dit verband kan er nog op gewezen worden dat het de taak van de autoriteiten is om u, indien nodig, bescherming te bieden en onderzoek te voeren. Om een onderzoek te voeren en resultaten te kunnen boeken moeten de autoriteiten evenwel op de hoogte zijn van alle gegevens betreffende uw problemen. Tevens moet opgemerkt worden dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag nochtans worden verwacht dat hij of zij eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Tevens liet u het na uw problemen kenbaar te maken aan G.(...) T.(...), de Roma-vertegenwoordiger van de gemeente Pejë die net als u woonachtig was in Zahaq en tot de familie van uw partner behoorde. G.(...) T.(...) zetelt voor de Roma-gemeenschap in het 'comité van de gemeenschappen' in de gemeente Pejë, welke een belangrijke rol speelt in de bescherming van de rechten van de minderheden binnen de gemeente. Aan uw verklaring geen beroep gedaan te hebben op G.(...) T.(...) omdat u weet dat zoiets toch geen verschil zou maken, kan, gelet op het feit dat u uw problemen aan hem niet kenbaar maakte en uw verklaring aldus niet op concrete elementen of feiten is gestoeld, geen waarde worden gehecht (CGVS II, p. 9).

Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelijkten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Zo verklaarde u dat wanneer u met uw dochter naar het ziekenhuis ging Albanezen werden voorgelaten of men net voor u aan de beurt was de deur sloot en zei dat u een andere keer diende terug te komen. Uw partner stelde evenwel dat wegens een gebrek aan documenten van uw dochter er diende betaald te worden vooraleer men uw dochter wilde behandelen (CGVS II, p. 7; CGVS partner, p. 17). Deze situatie van discriminatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Ik meen dat dit bij u niet het geval is.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is immers gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete

plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Hoewel de implementatie van dergelijke plannen niet altijd even efficiënt verloopt onder meer door beperkte budgetten en door een gebrekkige communicatie tussen de verschillende Kosovaarse overheden die bij de uitwerking van de plannen betrokken zijn, blijkt uit de informatie tevens dat reeds meerdere kernaspecten ervan geconcretiseerd werden. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo. Aanvullend kan nog worden opgemerkt dat de RAE in de regio Pejë toegang hebben tot de gezondheidszorg en dat de belangrijkste bekommernissen inzake de toegang tot de gezondheidszorg voor RAE ook in deze regio de fysieke toegankelijkheid en de betaalbaarheid van medische kosten zijn.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bijkomend merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd in bijlage aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande bevindingen te wijzigen. De geboorteaktes van uzelf en uw partner werden reeds besproken. Het Kosovaars medisch attest geeft aan dat u van 17 tot 22 februari 2008 opgenomen was in het ziekenhuis van Pejë en aan de arm werd geopereerd, maar toont op zich geen enkel verband aan met de door u beweerde aanval. De Belgische verblijfstitels en identiteitskaarten van uw familieleden tonen hun statuut in België aan, maar hebben verder geen uitstaans met uw asielaanvraag. Tot eenzelfde besluit kan gekomen worden wat betreft de identiteitsdocumenten van uw ouders en het geboortedossier van uw zoon E.(...).

Tot slot merk ik op dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw partner V.(...) R.(...) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

Ten aanzien van tweede verzoekster:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Rom afkomstig uit Zahaq, gemeente Pejë (Kosovo) en bent u in het bezit van de Kosovaarse nationaliteit. Van kleins af aan kende u in Kosovo tengevolge uw Roma-origine problemen met etnische Albanen. Zo werd u op straat regelmatig beledigd en uitgescholden. Met Servische burgers kende u in Kosovo nooit problemen. Voor de problemen die u voor uw traditioneel

huwelijk in 2007 met uw partner D.(...) D.(...) (O.V. 6.701.093) kende, legde u nooit klacht neer bij de in Kosovo aanwezige autoriteiten. Uit uw verklaringen afgelegd ten overstaan van het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag voor wat betreft de periode sinds uw huwelijk met D.(...) steunt op dezelfde motieven die door uw partner werden ingeroepen. Zo beaamde u dat jullie Kosovo verlaten hebben tengevolge de agressiedaden vanwege de Albanezen waar D.(...) slachtoffer van werd en de regelmatige verbale beledigingen wanneer jullie zich in het openbaar begaven. Tevens werd uw dochter medische zorgen geweigerd wanneer u met haar naar het ziekenhuis in Zahaq ging. U verliet met uw gezin Kosovo op 4 oktober 2010 en kwam aan in België op 6 oktober 2010. Een dag na uw aankomst diende u in België een asielaanvraag in. Bij een terugkeer naar Kosovo vreest u dat uw partner D.(...) vermoord zal worden.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die ter zake door uw partner, D.(...) D.(...) (O.V. 6.701.093), werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

"(...)"

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht omdat de verwerende partij ten onrechte geen geloof hecht aan de verklaringen van verzoekers en omdat de verwerende partij "al te makkelijk voorhoudt dat verzoekers hun vrees niet aannemelijk maken en bovendien voorhouden dat de Kosovaarse/Servische overheid afdoende maatregelen hebben genomen tegen de discriminatie van Roma zodat er in hoede van verzoekers geen sprake zou kunnen zijn van vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, terwijl onvoldoende rekening werd gehouden met actuele situatie van Roma en met de situatie van verzoekers in het bijzonder". Tegen de overweging uit de bestreden beslissingen dat verzoekers hun verblijf in Kosovo tot oktober 2010 niet aannemelijk maken voeren verzoekers aan dat zij de gebreken in hun geboorteaktes en het feit dat zij niet teruggevonden konden worden op de kieslijsten niet kunnen verklaren. Zij geven aan dat zij nooit zijn gaan stemmen en dat uit een medisch attest blijkt dat zij in februari 2008 verzorging hebben gekregen in een ziekenhuis in Pejë. Volgens verzoekers is er dan ook geen reden om te twifelen aan hun verklaringen omtrent problemen met Albanezen in Kosovo. Verzoekers wijzen op de bewijswaarde van verklaringen in asielzaken en besluiten dat zij hun relaas konden staven aan de hand van een medisch attest van het ziekenhuis. Waar in de bestreden beslissingen wordt overwogen dat zij hun vrees in geval van terugkeer naar Kosovo niet aannemelijk maken, verwijzen verzoekers naar het "World Report 2011", over de talrijke interetnische conflicten in Kosovo waarbij specifiek de RAE-gemeenschap werd gevisieerd. Betreffende de stelling van de verwerende partij dat de veiligheidssituatie en bewegingsvrijheid van Roma in Kosovo verbeterd is en over het algemeen als stabiel en kalm kan worden omschreven, laten verzoekers gelden dat het geenszins correct is dat Roma over hun volledige bewegingsvrijheid beschikken. Zij verwijzen dienaangaande een internetartikel van Amnesty International d.d. 27 september 2010, met als titel "Not welcome anywhere. Stop the forced return of Roma to Kosovo". Verzoekers opperen dat de verwerende partij evenmin kan worden gevolgd waar zij stelt dat er niet meer kan worden gesproken van interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo en zulks louter een subjectief onveiligheidsgevoel zou zijn dat geenszins wordt ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten. Zij verwijzen in dit verband opnieuw naar bovenvermeld rapport van Amnesty International en stellen dat hierin melding wordt gemaakt van menig interetnisch incident gedurende het jaar 2010, dit tot de datum van uitgifte van het rapport. Volgens verzoekers is ook het rapport van Human Rights Watch d.d. 24 januari 2011, getiteld "World Report 2011 – Kosovo" op dit punt duidelijk. Verzoekers zijn dan ook de mening toegedaan dat de verwerende partij de situatie ten onrechte tracht te minimaliseren door louter te verwijzen naar hun bezoek in 2009, zonder dat zij afdoende onderzoek hebben gevoerd naar de huidige situatie anno 2011.

Verzoekers opperen dat geen informatie wordt voorgelegd over de huidige situatie in Kosovo. Het *“World Report 2011 – Kosovo”* toont, zo merken zij vervolgens op, daarentegen afdoende de aanhoudende interetnische veiligheidsincidenten aan. Volgens verzoekers is hun vrees dan ook geheel terecht. Verzoekers citeren de bestreden beslissingen en wijzen erop dat wordt erkend dat de Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden, maar dat de verwerende partij stelt dat dit geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin uitmaakt. Volgens verzoekers kan hun situatie wel met vervolging worden gelijkgesteld. Immers, zo merken ze op, faalt het beleid van de Kosovaarse overheid gericht op de integratie van de Roma-minderheden in menig opzicht, hetgeen, zo voegen ze hieraan toe, Amnesty International ertoe heeft gebracht te stellen dat de voorwaarden nog niet vervuld zijn voor een duurzame en veilige terugkeer van Roma naar Kosovo. Ook doet het rapport van Amnesty International, aldus verzoekers, opmerken dat de maatregelen van de Kosovaarse overheid te weinig waarde hebben om te besluiten dat de situatie van Roma er afdoende verbeterd is en zij zich derhalve op de internationale bescherming zoals voorzien in het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) moeten kunnen beroepen. Volgens verzoekers blijven Roma tot op de dag van vandaag in Kosovo nog steeds het slachtoffer van discriminatie. Het is volgens hen dan ook weinig aannemelijk dat tweede verzoeker zich tot de Kosovaarse autoriteiten had kunnen wenden om één en ander op afdoende wijze aan te klagen. Bovendien, zo voegen ze eraan toe, worden teruggestuurde Roma aan hun lot overgelaten en krijgen klachten geen gehoor. Zij verwijzen dienaangaande naar voormeld rapport van Amnesty International d.d. 27 september 2010 en citeren hieruit. Verzoekers merken verder op dat, niettegenstaande Kosovo een strategisch plan opstelde voor de integratie van de RAE-gemeenschappen voor de periode 2009-2015, uit het rapport van Amnesty International blijkt dat het comité dat dit plan zou controleren en toepassen op vandaag nog steeds niet bestaat. Ook het rapport van Human Rights Watch d.d. 24 januari 2011 stelde, aldus verzoekers, vast dat de implementatie van het plan moeizaam verloopt en Roma tot op vandaag nog steeds te maken hebben met aanhoudende discriminaties en daaraan gerelateerde problemen. Volgens verzoekers is de situatie voor de RAE-gemeenschappen in Kosovo dan ook, in tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij volgens hen tracht voor te houden, verre van afdoende. Bovendien, zo voegen ze eraan toe, bewijst de informatie dat er geen enkele reden is om te twijfelen aan hun vrees.

In een tweede middel beroepen verzoekers zich op een schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van de algemene rechtsbeginselen der zorgvuldigheid, waaronder onder meer het redelijkheidsbeginsel, en de materiële motiveringsplicht, *“aangezien, het CGVS zelfs niet het statuut van subsidiaire bescherming toekent om reden dat verzoekers niet alle interne beschermingsmogelijkheden in hun land van herkomst zouden hebben uitgeput, terwijl verzoekers gevlucht zijn omwille van een reëel risico op ernstige schade waarvoor ze de bescherming van hun land van herkomst niet konden (of wilden) inroepen”*. Verzoekers werpen op dat zij in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming. Ze menen dat er immers duidelijk sprake is van een risico op onmenselijke behandeling. Ze merken in die zin op dat zij als Roma in het verleden geconfronteerd zijn geweest met geweld, bedreigingen en aanhoudende discriminaties en stellen dat hun problemen ondanks klachten bij KFOR bleven aanhouden. Verzoekers stellen geen klachten bij de Kosovaarse Politie te hebben neergelegd aangezien ook daar Albanezen werkzaam zijn zodat de autoriteiten in hun land van herkomst geen afdoende garanties op bescherming kunnen bieden. Het zou, aldus verzoekers, dan ook onmenselijk zijn om hen te laten terugkeren naar Kosovo waar zij geconfronteerd zullen worden met soortgelijke problemen als voorheen. Volgens verzoekers houdt de verwerende partij geheel ten onrechte voor dat RAE-gemeenschappen in verschillende gemeenten geen veiligheidsproblemen zouden kennen. Dat de RAE-gemeenschap over een onbeperkte bewegingsvrijheid zou beschikken, kan volgens hen evenzeer moeilijk worden voorgehouden. Verzoekers citeren en vertalen vervolgens een welbepaald stuk uit de *“UNHCR’s eligibility guidelines for assessing the international protection needs of individuals from Kosovo”* d.d. 9 november 2009. Verzoekers stellen dat de elementen die zij hebben aangehaald aantonen dat ook zij in het verleden belaagd werden door Kosovaarse Albanezen. Verder merken ze op dat ook volgens Amnesty International er op dit moment geen aanvaardbare voorwaarden in Kosovo zijn om Roma terug te sturen. Zij beschouwen, aldus verzoekers, elke afwijzing van tijdelijke internationale bescherming als voorbarig en een gedwongen terugkeer als een schending van het non-refoulementbeginsel. Verzoekers citeren tot slot opnieuw uit het rapport van Amnesty International d.d. 27 september 2010 en besluiten dat het duidelijk is dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissingen het redelijkheidsbeginsel, minstens de materiële motiveringsplicht grovelijk heeft geschonden door met het rapport en de overige informatie geen rekening te houden.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert, zonder dat het een aanvullend onderzoek kan zijn en zich uitsluitend op het rechtsplegingdossier baseert, rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A.2 van dit Verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip “land van herkomst”. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als “het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats” (artikel 2, k)) van de voornoemde richtlijn.

2.4. Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan of om geldige redenen niet wil invoeren.

2.5. Voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004).

2.6. Met betrekking tot hun nationaliteit verklaarden zowel eerste verzoeker (AD eerste verzoeker, stuk 14, Vragenlijst DVZ, p. 1) als tweede verzoekster (AD tweede verzoekster, stuk 11, Vragenlijst DVZ, p.

1) Kosovaars staatsburger te zijn. Er dient echter te worden vastgesteld dat verzoekers geen enkel document voorlegden dat toelaat hun nationaliteit vast te stellen, hoewel zij tijdens hun gehoor te kennen gaven de verloren identiteitsdocumenten terug te zullen opvragen (AD eerste verzoeker, stuk 8, gehoorverslag CGVS I 09/02/2011, p. 5-6). Tot nader order werd echter geen enkel (identiteits)-document voorgelegd dat zou toelaten met enige zekerheid uitspraak te doen over de nationaliteit van verzoekers. Wat de overige neergelegde documenten betreft, die eventueel een aanwijzing zouden kunnen vormen bij het bepalen van het land ten aanzien waarvan de asielaanvraag dient te worden beoordeeld, dringt zich de vaststelling op dat verzoekers hebben getracht de asielinstanties te misleiden. Er werden immers door de commissaris-generaal een aantal anomalieën vastgesteld met betrekking tot de voorgelegde UNMIK-geboorteaktes (AD eerste verzoeker, stuk 17, Documenten, geboorteakte UNMIK), die uitvoerig in het administratief dossier zijn gedocumenteerd (AD eerste verzoeker, stuk 18, Landeninformatie, CEDOCA-antwoorddocument KS 2011-025 en KS 2011-016, Authenticatie document). Op grond van deze anomalieën dient te worden besloten dat de voorgelegde stukken vervalst zijn. In hun verzoekschrift opperen verzoekers dat zij de vastgestelde anomalieën niet weten te verklaren. Er is bijgevolg geen enkele objectieve informatie op grond waarvan de nationaliteit van verzoekers kan worden achterhaald.

2.7. Zelfs indien de Raad zou aanvaarden dat de asielaanvragen, omwille van de onduidelijkheid met betrekking tot de nationaliteit, net zoals bij staatlozen, zouden worden beoordeeld in functie van het land van hun vroegere gewone verblijfplaats, dringt zich de vaststelling op dat de verklaringen van verzoekers over deze verblijfplaats niet sporen met de gegevens uit het administratief dossier. Hun verklaringen hieromtrent, met name dat zij in Pejë en in Zahaq (nabij Pejë) zouden hebben gewoond (AD eerste verzoeker, stuk 8, gehoorverslag CGVS I 09/02/2011, p. 7; AD tweede verzoekster, stuk 4, gehoorverslag CGVS 09/02/2011, p. 3), worden immers tegengesproken door de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt. De namen van verzoekers komen namelijk niet voor op de kieslijst van de gemeente Peje van 2009 en 2010 (AD eerste verzoeker, stuk 18, Landeninformatie, Kosovo Voters List Pejë 2009 en 2010) en dit terwijl eerste verzoeker verklaarde geen problemen te hebben om documenten te verkrijgen (AD eerste verzoeker stuk 8, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS I 09/02/2011, p. 5) waaruit kan worden afgeleid dat hij officieel geregistreerd was. Het feit dat verzoekers niet zijn gaan stemmen, zoals zij in hun verzoekschrift aanvoeren, vormt geen verklaring voor de vaststelling dat hun namen niet op de kieslijsten staan. Er bestaat bijgevolg evenmin duidelijkheid over de vroegere gewone verblijfplaats van verzoekers die eventueel op grond van hun verklaringen zou kunnen worden vastgesteld, op voorwaarde dat deze geloofwaardig zijn, *quod non in casu*.

2.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekers tekortschieten in de op hen rustende medewerkingsplicht waardoor zij zelf aan de basis liggen van de onmogelijkheid om hun asielaanvraag te beoordelen. In tegenstelling tot wat verzoekers in hun verzoekschrift opperen, kan uit de kopie van het medisch attest van 2008 dat zij voorlegden, de nationaliteit of het land van vroeger gewoonlijk verblijf van verzoekers niet worden afgeleid. Aangezien elk bewijs van de nationaliteit of van de vroegere gewone verblijfplaats van verzoekers ontbreekt, is het onmogelijk om hun behoefte aan bescherming te kunnen beoordelen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN